

25 april 2021, vierde paaszondag, jaar B
Evangelie: Joh., 10, 11-18

Homilie

“Ik ben de goede herder” en “ik ken mijn schapen en mijn schapen kennen mij”, zijn ooit heel concrete ervaringen geweest in mijn leven.

Ik was negentien en reisde alleen met autostop door Engeland. De jeugdherberg waar ik wilde overnachten was volzet en ik liftte – tegen beter weten in – naar een naburig stadje. Het was al avond. Een auto stopte. De man wilde me wel naar de jeugdherberg brengen die ik in gedachte had, maar – zoals ik vermoedde – was de kans groot dat er ook daar geen plaats zou zijn in de herberg.

Ik was – figuurlijk – een verloren gelopen schaap.

En de man was – letterlijk – ... een herder. Hij kon mij wel onderdak geven, als ik dat wou. Hij bereidde me een warme maaltijd en het werd een gezellige avond met diepzinnige gesprekken.

Op een bepaald moment haalde hij een fotoalbum boven. Ik dacht dat hij me familiekiekjes ging tonen, maar nee: het waren allemaal foto's van schapen – zijn schapen. Voor mij zagen ze er allemaal gelijk uit, maar niet voor hem. Bij elke foto kon hij wat vertellen over dat specifieke schaap.

Een echte herder kènt zijn schapen!

Jezus gebruikte een heel concreet beeld. Herders en schapen doen ons aan een folkloristisch verleden en Bokrijk denken, maar voor de toehoorders van Jezus maakten ze deel uit van het dagdagelijkse leven.

Een goede herder houdt van zijn schapen alsof het familie is. En dus is hij bereid om zijn leven te geven voor zijn schapen.

We mogen ervan uitgaan dat Jezus met “mijn schapen” de mensen bedoelde. Alle mensen. In de context van het evangelie zijn dit joden en niet-joden. Naar deze laatste verwijst hij wanneer hij zegt: “Ik heb nog andere schapen, die niet uit deze schaapsstal zijn. Ook die moet ik leiden en zij zullen naar mijn stem luisteren en het zal worden: één kudde, één herder.” Vandaag moeten we die “andere schapen” begrijpen als niet-christenen...

We kunnen ons afvragen of de drie miljoen mensen die het afgelopen jaar gestorven zijn aan covid-19 en hun nabestaanden – christenen en niet-christenen – een boodschap hebben aan het evangelie van vandaag. Waar was die goede herder toen de coronawolf op de loer lag?

Die wolf doodt niet alleen. “Hij drijft de schapen uiteen,” zegt Jezus, en zorgt zo voor eenzaamheid en verlatenheid.

Deze vraag brengt ons terug bij het paasmysterie. Enkele weken geleden hebben we Pasen gevierd. Wanneer we vieren dat Jezus niet dood is, maar nog altijd levend aanwezig is onder ons dreigen we uit het oog te verliezen dat Jezus wel degelijk gestorven is, en totale verlatenheid heeft doorstaan, hoezeer hij ook gebeden heeft om die beker aan hem te laten voorbijgaan. Pasen betekent niet dat lijden en dood niet meer bestaan en dat er een goede herder is die ons hiertegen beschermt.

Het meest concrete paasverhaal is dat van de leerlingen van Emmaüs. Zij zijn als de schapen uit het evangelie overvallen en uiteengedreven. Deze ontgoochelde, gekwetste, eenzame mensen die alles willen opgeven, ontmoeten een vreemdeling die hun hart verwarmt en hun leven weer zin geeft. Deze leerlingen van Emmaüs hebben de goede herder ontmoet!

Het evangelie van vandaag roept ons op om niet alleen vertrouwende – maar passieve – schapen te zijn. Het is goed om vertrouwend in het leven te staan. Het is belangrijk om met

Martine Tanghe te geloven dat alles goed komt. Zalig de mensen die er rotsvast van overtuigd zijn dat er altijd een goede herder is die hen zal leiden.

Maar er is meer...

Dit evangelie roept ons ook op om goede herders te zijn, om te zijn als die vreemdeling uit het verhaal van de Emmaüsgangers, die het leed en de eenzaamheid aanvoelt van mensen die toevallig zijn pad kruisen en die erin slaagt hun hart te verwarmen.

Het afgelopen jaar werd ik getroffen door getuigenissen van artsen en verpleegkundigen in ziekenhuizen en woonzorgcentra die tot tranen toe bewogen waren omdat ze niet genoeg hadden kunnen doen, omdat ze zo overstelpt werden dat ze enkel het essentiële hadden kunnen doen en te weinig tijd konden maken om mensen nabij te zijn. Dit zijn mensen die oprecht goede herders en herderinnen willen zijn, maar zich door de omstandigheden gedegradeerd zagen tot huurlingen. Voor huurlingen is herder zijn een beroep. Voor een goede herder is dit een roeping.

Wij worden allemaal geroepen om goede herders en herderinnen te zijn. Hoe meer mensen oprecht op die roeping ingaan, hoe meer we erop mogen vertrouwen dat die goede herder er ook zal zijn wanneer wij hem nodig hebben.

Fred Vanderpoorten